

berksom jeg for noget Tillidstilbud, eller nogen Tillidsyttring, eller noget Haab om iøvrigt at udrette Noget i denne min Stilling, fulgte denne min Betragtning: saa havde jeg for Skindet af Tillid og for nogle Ugers eller Maaneders Lykke her paa Jorden, — hvis man mener det er en Lykke, — bortgivet at fortjene Thingets Tillid; men det skal ikke være. Og hertil vil jeg saa gjerne knytte en Bemærkning, der rigtignok allerede er inddegaaet, blandt Andet af den ærede Taler, der idag allerførst havde Ordet (M. C. Hansen), og af den ærede Taler, der allerlidst havde Ordet (M. Andersen), nemlig den Bemærkning, at efter min Overbevisning er det visse i ethvert Tilfælde for brat, strax og i eet Skridt at gaae over fra den nuværende Tilstand umiddelbart til en saadan, som den foreslaaede, at en lille Overgang maatte der dannes. Det hjælper ikke, at man i den Henseende forundrer sig over de mange constitutionelle Aar, vi allerede have haft, og hvori Overgangen menes allerede at burde være skeet, thi den er ikke skeet, og Tingene bliver altsaa den samme: Der er aldeles ingen Overgang tilveiebragt mellem den nuværende Tilstand i denne Sag og en saa ganske derfra afvigende, som udfordrer saamegen Alvor og kræver saamegen Modenhed som den, der er foreslaaet. Men naar der er thdet hen til, at saa kunde det vel endnu vare 20 Aar eller endnu mere, inden Forandringen kom, saa er dette i mine Tanke en Misforstaaelse. Naar der virkelig skeer Skridt fra Regjeringens Side for at gjøre Noget i denne Retning, saa vil under den mægtige Tilskyndelse, som ligger i Rigsdagens og dette Things Stemning, ingen usynlig Opfattelse kunne finde Sted, ingen Tid blive spildt. Og jeg tør endog sige, at jeg synes det følger af sig selv, at om det ikke var mig, der længere levede og kunde see Ende paa en Kirkecommission, der jo kan være færdig inden dette Aars Slutning, saa vilde alligevel ikke let nogen tiltrædende Minister være istand til at vægre sig for at fortsætte Sagen paa den saaledes tilveiebragte Grund og i Henhold til, hvad der fra Thinget er gjentagende udtalt og gjort gjældende.

Førend jeg saa gaaer over til at besvare nogle enkelte idag tildeels fornøiede Indvendinger mod min Opfattelse, skal jeg berøre en Udtalelse af den ærede Rigsdagsmand for Aalborg Amts 1ste Valgkreds (Zahle) angaaende de „lønede Sandhedsvidner“. Det ærede Medlem for Maribo Amts 3die Valgkreds (Varfod) har antaget sig mig og meent at maatte misbillige nogle Udtalelser af hiin ærede Rigsdagsmand som mulig saarende for mig personlig. Noget Saadant har jeg ikke hørt eller lagt Mærke til. Og skulde noget Saadant være forekommet, saa siger jeg idag og siger det for enhver Dag, vi fremtidigt skulle mødes: lad det kun være upaataalt; vi ere jo Alle paa den samme Side, mine Herrer, — som det da blev udtalt, blandt Andet ogsaa af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 7de Valgkreds (Caspe), vi mene det Alle godt med Fædrelandet og med Grundlovens Opfyldelse og Gjennemførelse. Skulde det altsaa hendes, at Nogen under vor Meningsforstjel om Maaden, slog lidt haardt og ramte mig, saa er det forud tilgivet, og derom er ikke Tale. Men der blev af den ærede Folketingsmand talt om „lønede Sandhedsvidner“, et Ord, som min afdøde Broder har stemplet; og derfor beder jeg ogsaa paa den Stands, den Embedskredsens Vegne, hvis Ordfører jeg dog nu ogsaa i nogen Maade er kaldet til at være som Kirkeminister, at maatte gjøre en lille Bemærkning. Der var, fortælles der, i det sørgelige Aar 1807, som det hedder, paa Holland eller Faltst, en Mand, som ogsaa maatte gribe til Vaaben med Vandværnet, og som endog tog en Officerensabel, troer jeg, paa, idet han trøstede sin græbende Kone ved Afslæden med de Ord: Der er ingen Fare, værre end til at blive fangen skal det ikke komme. Seg sætter, at den Mand var faldet, — han var vist ikke faldet som et Sandhedsvidne for Mob og Fædrelandskærlighed. Og saa var der en anden Mand, der ikke var Militair, men som stillede sig i Døren dengang de flygtede gennem Kjøge, og søgte at standse Flugten og opmuntre til Kamp, og blev stude paa det Sted. Seg sætter, at han ikke var bleven stude, jeg sætter, at ikke et Haar var bleven rørt paa hans Hoved,